

fastslå, om der er tilstrækkeligt grundlag for at inddrage opholdstilladelsen.

Efter udlændingelovens § 58 h, stk. 1, forestår Udlændingestyrelsen konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Det er ligeledes Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

Ved afgørelser om inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, finder udlændingelovens § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, der ved lovforslagets vedtagelse bliver til § 19, stk. 6. Det betyder, at der ved afgørelsen skal tages hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund eller udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Det følger endelig af den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, 4. pkt., at der ikke kan træffes afgørelse om inddragelse, hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed. Der henvises herved til direktivets artikel 1, stk. 3. Ved familiemedlemmer forstås de familiemedlemmer, som efter de til enhver tid gældende EU-regler kan opnå opholdsret i et EU-land på grundlag af den familiemæssige tilknytning til en EU-statsborger, der gør brug af sin ret til fri bevægelighed efter EU-reglerne herom, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 4.

Til nr. 4

Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere muliggør anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en afgørelse om udsendelse, som er truffet af en administrativ myndighed i et Schengenland. Der henvises nærmere herom til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.

Det foreslås, at bestemmelserne om fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere samles i et nyt kapitel 4 a i udlændingeloven.

Det bemærkes, at der i de foreslåede bestemmelser som følge af, at Storbritannien deltager i vedtagelsen og anvendelsen af direktivet, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4, henvises til såvel administrative myndigheder i andre Schengenlande som administrative myndigheder i lande, der er til-

knyttet De Europæiske Fællesskaber. Når der i det følgende henvises til Schengenlandene, indebærer dette derfor også en henvisning til Storbritannien, selvom Storbritannien ikke fuldt ud er tilsluttet Schengenkonventionen. Hvis Irland beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, finder de foreslåede bestemmelser også anvendelse i forhold til Irland. Så længe Irland ikke beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, finder de foreslåede bestemmelser ikke anvendelse i forhold til Irland.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 1, 1. pkt., kan en udlænding udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende.

Der kan alene træffes afgørelse om udsendelse efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 1, 1. pkt., hvis den afgørelse om udsendelse, der er truffet i et andet Schengenland, er truffet af en administrativ myndighed. Der kan således ikke træffes afgørelse om udsendelse efter § 27 b, stk. 1, 1. pkt., hvis den pågældende udlænding er udvist ved dom, og udsendelsesbestemmelsen er indeholdt i dommen.

Endvidere vedrører den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 1, 1. pkt., alene endelige administrative afgørelser om udsendelser, som er truffet i et andet Schengenland. Er afgørelsen om udsendelse under påklage i det pågældende Schengenland, kan der ikke træffes afgørelse efter § 27 b, stk. 1, 1. pkt.

Direktivets regler om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere er – som anført i lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3 – ikke obligatoriske i den forstand, at myndighederne i det Schengenland, hvor udlændingens opholder sig, er forpligtet til at gennemføre en afgørelse om udsendelse truffet af et andet Schengenland.

Fuldbyrdelse af et andet Schengenlands afgørelse om udsendelse er efter direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, betinget af, at den pågældende udlænding er omfattet af en afgørelse om udsendelse, der er baseret på en alvorlig og konkret trussel mod den offentlige orden og nationale sikkerhed, og som er truffet, når den pågældende udlænding er dømt for en lovovertrædelse, som straffes med mindst et års frihedsstraf, eller når der foreligger alvorlige grunde til at antage, at udlændingen har begået alvorlige strafbare handlinger, eller der foreligger reelle indicier for, at den pågældende påtænker at begå sådanne handlinger på et Schengenlands område.